

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

P. ALEŠ PÍSAŘOVIC UDĚLUJE NOVOKNĚŽSKÉ POŽEHNÁNÍ

foto M. Ohřálová

BŘEZEN 2012

SLŮVKO FARAŘE

Předtucha plodí následně mnoho otázek.

Předtucha – to je zvláštní slovo, které má mnohdy pro člověka nádech něčeho nepříjemného, neočekávaného, nechtěného, ale přitom do života přicházejícího. Říká se, že zvláště mámy mají v souvislosti se svými dětmi nejrůznější předtuchy, které se častokrát naplňují.

Sobota ráno 18.2.2012, čas 05:30. Zvoní budík, který nějaký „chytrák“ někde ve Finsku nebo snad v Číně nainstaloval do mobilního telefonu značky NOKIA ☺ (ještě, že se dá zmáčknutím některých kláves zvonění znovu posunout o např. blahodárných 10 minut polospánku později). Vyzvánění je ale neúprosňé a jasně naznačuje, co je potřeba udělat. Tedy vstávat. No nic, co už...

Ona místnost, opláchnutí studenou vodou a následné oholení drobného strnišťátka. Uvaření teplého čaje a modlitba breviáře. Do kostela před ranní mši svatou, která je v 7:00 chodím tak v 6:30.

Najednou domovní zvonek. Dlouze a intenzivně, a podruhé a potřetí ! Kouknu na hodinky. Je teprve 6:10. Co se děje? Že by se něco stalo? Taková divná předtucha...

Odemykám vstupní dveře a kostelníkův obličej naznačuje, že se asi opravdu něco stalo. **„Máme sociálky nahoře i dole pod vodou... Rychle zastavit ve sklepe přívod !“**

Vážení a milí, to stačí. Taková informace je docela jasná, celkem nevyžaduje další komentář. No a pak už jen rozechvěle objevujete, co se stalo, připadáte si bezmocní, bezradní, jste schopni dělat i ukvapené a někdy skoro nesmyslné kroky...

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří v tu sobotu ráno a dopoledne a odpoledne a v podvečer neztráceli hlavu, ale pomohli vzniklou situaci v prvním kole zvládnout. Ať už to byly ženy, které přišly na běžný úklid kostela, ať už to byli obětaví farníci, kteří přišli udělat (v den, kdy každý chce být doma a věnovat se svým věcem) základní opatření, aby velká škoda nepokračovala anebo to byl např. elektrikář, který s kostelníkem zajistil provizorně chod topení atd. Všem patří poděkování.

Aby těch předtuch ale nebylo málo, mám takové tušení, že je nejvyšší čas v naší farnosti ustanovit Pastorační a ekonomickou radu, abychom mohli hledat společně kroky, které nás povedou k tušením lepším.

Pán Bůh nám k tomu pomáhej (to je prosba, snad ne moc smělá...)

Pavel Kuchař, farář

Postní doba – nutné zlo?

Pochmurný čas

Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nejvíce zapírat. Bůh se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe... Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středu jako malý kluk vycházel mezi „normální“ lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopech s ušpiněným čelem.

Nechápal jsem proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho damoklova meče nesmyslné pochmurnosti a odříkání.

V postní době nejde jen o půst

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkoumám dodneška...) Z mého zkoumání nyní vím, že v „postní době“ nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji.

Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré.

Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: „půst“, „modlitbu“, „almužnu“ a „smíření“. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život.

Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit...) a to,

čeho se zřekl poskytuje potřebným – což je podstatou „almužny“. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Co mají lidé na mysli, když nám říkají, že bychom mohli či dokonce měli někomu něco odpustit?

Odpustit znamená, že se rozhodneme nenechat si kazit život bolestnou minulostí, přestat si neustále drásat rány, které krvácejí.

Účelem odpuštění není změnit druhého člověka, ale změnit vlastní postoj, myšlenky, vlastní negativní stav.

Odpuštění je projevem ochoty podívat se na otázku sporu z vyššího hlediska a vidět vše z nadhledu.

Odpuštění neznamena servilnost (servus je otrok), ale naopak svobodné postavení se nad to, oč se jedná. Je to pohled na věc, o kterou jde, z vyšší perspektivy.

Odpuštění je cesta k vnitřnímu klidu a míru duše.

Odpuštění nás oprošťuje od zranění, které jsme utrpěli v minulosti.

Odpustit znamená i to, že předáme svůj spor do vyšších rukou a budeme žít nezatíženi tím, co bylo.

Odpuštění je guma, kterou můžeme vymazat bolestnou minulost.

Odpuštění je cestou lásky.

Odpustit znamená mít zájem o druhého člověka a v srdci lásku k druhému člověku nehledě na to, co se kdysi odehrálo.

Síla lásky a odpuštění dokáže v našem životě zázraky.

Odpustit znamená v první řadě odpustit sobě to, že jsme se vzdálili od milostivého a odpouštějícího Boha, že jsme neuposlechli výzvy "nesuďte, abyste nebyli souzeni" (Mt7, 1), že jsme vzali jeho spravedlnost do svých rukou a že jsme se domnívali, že on, který je nejvyšší soudce, nás opustil.

Oč vlastně při odpuštění jde? Jde o rozhodnutí již dál netrpět, nevyžívat se v nenávisti a zlobě, vzdát se touhy nadále zraňovat druhé a zároveň se také vzdát touhy zraňovat sebe pro to, co se odehrálo v minulosti.

ČÍM NÁS OBDAROVÁL MĚSÍC ÚNOR ?

SVÁTEK UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Hromnice – tak nazýváme lidově tento svátek, který církev slaví 2. února a kterým si připomínáme událost ze života Svaté rodiny popsané v Lukášově evangeliu. Maria s Josefem přinášejí malého Ježíše do jeruzalémského chrámu, aby splnili příkazy Mojžíšova zákona. Ježíš je jako prvorozenec zasvěcen Bohu a Maria svou obětí v chrámu ukončuje čtyřicetidenní očist'ování po porodu.

V chrámu se setkávají se Simonem a prorokyní Annou, kteří v Ježíšovi poznávají slíbeného a očekávaného Mesiáše. Simeonovi bylo Bohem přislíbeno, že neopustí tento svět, dokud se neseťká s Pánem.

Toto byla ta chvíle, kdy staříčkový Simeon pronesl své kantikum, neboli chvalozpěv:

„ Nyní můžeš Pane propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděli tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě svého izraelského lidu.“

O Hromnicích se na začátku mše svaté žehnají svíce. Následným průvodem, při kterém se zpívá, nebo recituje právě toto Simonovo kantikum, si připomínáme přinášení Ježíše do chrámu a setkání se Simonem.

Hromničky - svíce požehnané v tento den, se zapalovaly při bouřce na vyjádření prosby o ochranu. Dávaly se také do ruky umírajícímu, nebo se stavěly vedle jeho lože.

Simeonovo kantikum je součástí Denní modlitby církve. Všechny duchovní a zasvěcené osoby, i laici, kteří se modlí Breviář, denně vyslovují verše tohoto chvalozpěvu při modlitbě před spaním -Kompletáři.

VELKÁ NEDĚLNÍ MŠE SVATÁ PRO DĚTI

Od neděle 5. února, jak nám oznámil otec Pavel, budou nedělní mše svaté v 10 hodin věnovány dětem.

Homilie bude nastavena dětskému sluchu i chápání a také přímluvy budou přednášet, a vlastně už přednášejí děti.

Při modlitbě „Otče náš“ vytvářejí děti s knězem a ministranty, tak jak byli zvyklí, společenství modlitby okolo oltáře.

SVATOBLAŽEJSKÉ POŽEHNÁNÍ

Této první únorové neděli předcházelo udělování svatoblažeského požehnání. Kdo tedy nemohl k tomuto požehnání přistoupit v pátek v 6.30 hod. v Dolním Benešově, nebo v Zábřehu v 17 hod., přijímal svatoblažeské požehnání, které uzdravuje a chrání od nemoci krčních, po některé ze tří nedělních bohoslužeb.

Letošní požehnání bylo pro nás nezvyklé, nové. Bez zkřížených svíček. Otec Pavel žehnal všem společně, nebo vzkládáním rukou.

NOVOKNĚŽSKÉ POŽEHNÁNÍ

Pro vzkládání mých
novokněžských rukou,
na přimluvu blahoslavené
Panny Marie,
svatých apoštolů Petra a Pavla,
všech vašich křestních

a biřmovacích patronů
ať vás, (celou vaši rodinu),
provází svým požehnáním a milostí
a vždycky je s vámi
všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.
Amen

Tak zněla slova, kterými nám v neděli
12. února žehnal

P.Mgr. Aleš Písařovic novokněž.
Kněžské svěcení přijal v červnu 2011.
Pochází z farnosti Hukvaldy. Kaplanskou
službu vykonává
v Kravařích,

Po všech nedělních bohoslužbách,
které sloužil v tento den mladý novokněž
P. Mgr. Aleš Písařovic v Dolním Benešově
i Zábřehu, přistupovali farníci individuálně,
nebo celé rodiny společně, aby přijali z jeho
rukou novokněžské požehnání.

Naposledy jsme přijímali novokněžské
požehnání před šesti lety. Tehdy naši farnost
postupně navštívili dva novokněží:

P.Mgr. Pawel Grgodek z Polska
(nyní administrátor v Albrechticích –
děkanát Nový Jičín) a P.Mgr.Petr Fichna
z Píště,(toho času administrátor ve farnosti
Budišov nad Budišovkou –v děkanátu Opava).

Oba byli vysvěceni na kněze v Ostravě,
v katedrále Božského Spasitele, 24. června v roce 2005.

P. PETR KRENICKÝ - MISIONÁŘ NA UKRAJINĚ

V pondělí 20. února navštívil naši farnost po zhruba deseti letech P. Petr Krenický. Spolu s otcem Pavlem sloužili mši svatou. Nejen při homilii, ale i po mši svaté jsme si mohli poslechnout jeho poutavé vyprávění o jeho misijní činnosti, o životě lidí a jejich evangelizaci na území Ukrajiny.

Mimo jiné nám řekl, abychom si vážili věcí, které nám připadají běžné, samozřejmě, ...že máme svůj kostel, kde se můžeme svobodně scházet, modlit se, přijímat svátosti, atd.

Většinu z nás byla víra předložena od narození, nemuseli jsme ji složitě hledat, ale byli jsme v ní vychováni. Toto všechno, a ještě mnohem více, je pro nás naprosto samozřejmá záležitost a vůbec, nebo většinou si ani neuvědomujeme jaký je to veliký dar.

Je ještě mnoho oblastí, které o našem Spasiteli dosud neví. Také jsou místa, kde o Bohu vědět nechtějí, nebo jim to není umožněno. Jsou ale i mnohá území, kde se o Něm zrovna dověděli nebo dovídají, a to prostřednictvím právě takových misionářů, jakým je také náš pondělní host. Petr Krenický říká: „Nevěřili by jste jaký je to krásný pocit, když křtíte a následně podáváte první svaté přijímání novým křesťanům všech generací najednou. Společně přistupují děti, jejich rodiče i prarodiče.“

Petr Krenický se narodil 13. července 1956 na východním Slovensku v vesničce Ďačov, okr.Sabinov. Studoval na bohoslovecké fakultě v Bratislavě. Kněžské svěcení přijal v roce 1982. stal se knězem obou ritů - řeckokatolického i římskokatolického. Po několika letech služby ve slovenských farnostech absolvoval misijní školu v Polsku v Glogově. Od roku 1993 působí na východě Podkarpatské Rusi. V roce 2003 se stal děkanem v okresním městě Tjačiv. Po 17 letech služby v tomto regionu, na konci roku 2010, mění své působiště a odchází o 2 000 km dále na východ Ukrajiny, do Záporožské oblasti, kde začal nové misionářské dílo.

Petr Krenický je iniciátor a dlouholetý garant všech humanitárních projektů, které realizuje Středisko humanitární pomoci Diecézní charity ostravsko-opavské na Zakarpatské Ukrajině.

Přejme mu Boží požehnání v jeho novém působišti.

POPELEČNÍ STŘEDA

Popeleční středa je prvním dnem postní doby. Její termín připadá na čtyřicátý den před Velikonocemi. Do těchto dnů se nepočítají neděle, takže prakticky je to čtyřicátý šestý den před Velikonoční nedělí. Datum Popeleční středy je pohyblivé a odvíjí se od data Velikonoc. Je to den přísného postu. Letos připadl této den, začátek postní doby, na 22. února.

Na Popeleční středu se po evangeliu žehná popel, který je získán spálením kočiček, požehnaných o Květné neděli předešlého roku.

Přítomným se jím dělá na čele znamení kříže. Popel symbolizuje obrácení. Dříve se popel používal i jako čistící prostředek. Toto znamení nás proto vybízí, abychom vstoupili do postní doby vědomě a prožívali ji jako čas vnitřního očišťování. Máme zapotřebí důkladně pročistit všechno, co se za celý rok přihlíželo do našeho srdce a poskvřnilo je.

Mnoho věřících navštěvuje obzvláště v této době různá postní duchovních cvičení a obnovy, aby se ponořili hlouběji do svého nitra a prožili několik dnů v rozjímání.

Také v naší farnosti byli o Popeleční středě označeni všichni přítomní popelem, se známou formulí: „Obráťte se a věřte evangeliu“.

Farníci, kteří nemohli přijmout popelec ve středu, obdrželi tuto svátostinu v neděli, přede mší svatou v Benešově i v Zábřehu.

Tradičními prostředky pokání jsou: modlitba, odříkání – „půst“ a almužna, tedy dobrodiní činěná ve prospěch těch, kdo jsou na tom hůře než my.

PRVNÍ POSTNÍ TÝDEN.

V prvním postním týdnu, v době nepřítomnosti pana faráře, jsme zde měli hosta, novou tvář. Mše svatá v naší farnosti sloužil kpt. Mgr. Kamil Vícha, vojenský kaplan v Opavě.

Měli jsme tedy možnost hned po kpt. Mgr. Petru Fialovi z Žatce, který u nás sloužil krmášovou mší svatou, ve velmi krátké době poznat již druhého vojenského kaplana.

Kdo je P. Mgr. Kamil Vícha? ...

Narodil se 7. dubna 1971 v Opavě. Po vyučení pokračoval ve večerním maturitním studiu při zaměstnání. Po revoluci nastoupil na pedagogickou fakultu Ostravské univerzity. Po roce studia přešel na teologii. Studoval na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Po ukončení studia vykonával civilní službu pod Biskupstvím ostravsko – opavským ve farnosti v Odrách. Po kněžském svěcení v roce 1998 se stal kaplanem v Odrách, Spálově a okolí. Byl diecézní duchovní rádce skautů a kaplan pro

mládež Bílovického děkanátu. Po povodních v roce 1997, a to od února následujícího roku, pracoval pro Linku pomoci v Charitě Opava. V roce 2000 byl ustanoven farářem ve Spálově. Tam sloužil až do konce roku 2006. Od 1.1.2007 nastoupil do Armády České republiky.

Služba v Armádě České republiky
leden 2007 – srpen 20011 vojenský kaplan 13. dělostřelecké brigády Jince.

září 2011 - podnes
vojenský kaplan 53. brigády průzkumu a elektronického boje.

Zahraniční operace
červenec 2008 – leden 2009
13. kontingent KFOR - / Kosovo /
únor 2010 – srpen 2010 ISAF
/ Afghánistán /

(Zveřejněno se souhlasem kap. Mgr. Kamila Víchy)

Světec měsíce března

SV. DOMINIK SAVIO

Během svého velmi prostého života dovršil Dominik ve svém útlém věku svatosti. Je to skutečné vrcholné dílo Ducha Svatého a zároveň plod výchovné metody sv. Jana Boska.

Je patronem mládežnických skupin.

Narodil se 2. dubna 1842 v San Giovanni di Riva v Itálii, v chudé rodině, která však byla bohatá vírou.

Jeho dětství bylo silně poznamenáno událostí prvního svatého přijímání, ke kterému horlivě přistoupil v sedmi letech, a také neustálou snahou plnit důsledně své povinnosti.

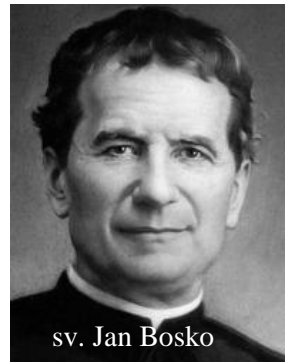
V den prvního svatého přijímání si napsal do svého deníčku:

„Mými nejlepšími přáteli budou Ježíš a Maria. Chtěl bych pomáhat jiným, aby se varovali skutků, které je odvádějí od Boha.“

Ve dvanácti letech došlo k rozhodující události: setkává se s Donem Boskem a je jim přijat na Valdocco ke studiu.

Don Bosko na to vzpomíná: „Bylo to krásné ráno. Najednou vidím

přicházet mladíka se svým otcem. Jdou ke mně, aby se mnou promluvili. Chlapec se usmíval a choval se uctivě. „Kdo jsi a odkud pocházíš?“ Dominik Savio odpověděl: „Jsem ten o kterém vám říkal Don Caliero, můj učitel, a pocházím z Mondonia.“ Hned jsme si začali plně důvěřovat. Poznal jsem, že tento chlapec má duši zcela podle Ducha Páně a byl jsem nemálo udiven. Po trochu delším zkoumání, dřív, než jsem si zavolal otce, mi řekl tato slova: „Jaké je vaše mínění? Odvedete mě studovat do Turína?“ ... Zdá se mi, že jsi dobrou látkou, říkám mu.. On na to: „K čemu může taková látka sloužit?“ ... K tomu, abychom ušili hezký oděv, který bychom darovali Pánu.... Dominik se zhluboka nadechl a řekl: „Já jsem tedy látkou a vy buďte krejčím. Vezměte mě s sebou do Turína a ušijte z té látky ten nejkrásnější oděv pro našeho Pána.“

sv. Jan Bosko

Když byl Dominik přijat na Valdocco, hned si tam všiml velkého nápisu, který byl připevněný na zdi. Bylo to pět tajemných slov: Da mihi animas, coetera tolle. „Dej mi duše a ostatní si vezmi.“ Byla to slova, kterými se Don Bosko řídil, vzal si je jako motto, když se stal knězem.

„Když to Dominik pochopil,“ vypráví Don Bosko, „na okamžik se zamyslel a pak řekl“... „Pochopil jsem to. Zde se nehledají peníze. Tady se hledají duše pro Pána. Doufám, že i moje duše bude pro Pána.“

Osloven Don Boskovým ideálem Da mihi animas, chtěl zachránit duše všech.

Založil Společnost Neposkvrněné, ze které vzešli významní pomocníci Dona Boska.

Don Bosko se mu stává otcem a bezpečným vůdcem. Dominik tak objevil obzory života prožívaného jako Boží dítě, v přátelství s Kristem a Pannou Marií. Vrhł se do dobrodružství svatosti, kterou pochopil jako úplné darování se Bohu z lásky. Modlí se pilně studuje, je velmi oblíben.

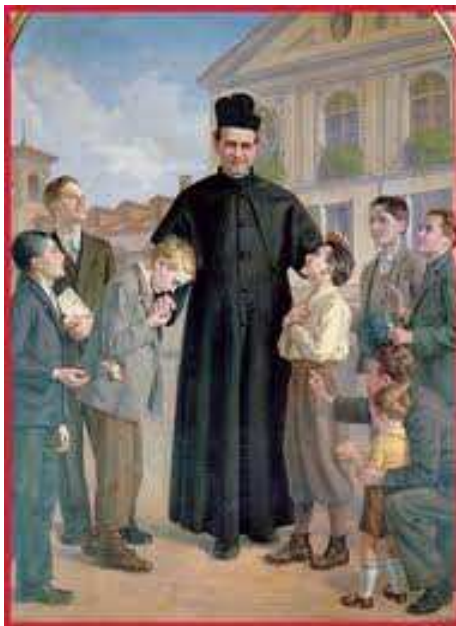
24.června 1855 se slaví v oratoři jmeniny Dona Boska. Don Bosko s úsměvem řekl svým chlapcům: „Zítra mi chcete připravit slavnost a já vám za to děkuji. Chtěl bych vám dát dárek, darovat vám to, co si nejvíc přejete. Proto ať si každý vezme lístek a napíše na něj dárek, který si nejvíc přeje. Nejsem bohatý, ale pokud ode mne nebudete žádat královský palác, udělám všechno, abych vám vyhověl.“

Na lístku Dominika Savia bylo pět slov: „**Pomozte mi stát se svatým.**“

Don Bosko vzal všechna přání vážně, zvláště Dominikovo. Zavolal ho a řekl: „Když tvoje maminka peče dort, používá recept, kde je psáno kolik čeho je třeba dát: kolik cukru, mouky, vajec... Abychom se stali svatými, je také třeba znát recept, to je dárek, který ti chci darovat. Obsahuje tři prvky, které je třeba smíchat. **První: Veselost** - Pánu se nelíbí nic, co tě zneklidňuje a bere ti pokoj. Odstraň to. **Druhý: Tvoje povinnosti při studiu a v modlitbě** - Buď pozorný ve škole, snaž se studovat, modli se, když jsi k tomu vyzván.

Třetí: Konej dobro pro druhé – Pomoz svým spolužákům, když něco potřebují, i když tě to něco stojí, nějakou námahu, obtíže. To je celý recept na svatost.“

Dominik se nad tím zamyslel. Zdálo se mu, že první dvě věci má. Na konání dobra pro druhé by však mohl pracovat víc. Přemýšlel a objevil to. Od té doby se o to usilovně snažil. **V patnácti letech vážně onemocněl a vrátil se domů do Montonia, kde 9.března 1857 vyrovnaně zemřel, šťasten, že se jde setkat s Pánem. - Pius XII. ho prohlásil za svatého 12.června 1954.**

OKÉNKO DO SVATÉ ZEMĚ

HORA POKUŠENÍ

Hora pokušení je součástí Judské pouště a vypíná se nad Jerichem a řekou Jordán

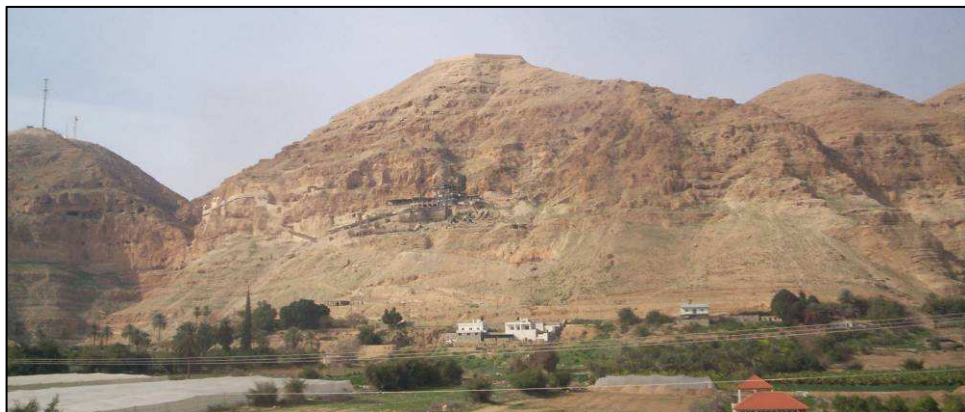
Judská poušť je rozsáhlá oblast, která se rozprostírá jihovýchodně od Jeruzaléma až dolů k břehům Mrtvého moře. Pouštní místa jsou nekonečné pláně drsných a suchých kopců, hluboké příkopy, propadliny a brázdy. Tato měsíční krajina jistě stojí za zhlédnutí. My se do ní v tomto okénku ještě několikrát vrátíme.

Jericho- je považováno za nejstarší město na světě. Jeho stáří se datuje kolem roku 7 800 před Kristem. Jericho leží nedaleko Jordánu, asi 250 metrů pod mořem. Toto biblické město je několikrát zmiňované v evangeliích. Připomeňme si třeba Zachea, který vylezl na strom, aby viděl Ježíše.

Je také známé z knihy Jozue, podle níž Izraelité zbořili pevné hradby mocným pokřikem poté, co kněží po sedm dní troubili na polnice z beraních rohů.

Nad městem Jerichem a údolím řeky Jordán se tyčí „**HORA POKUŠENÍ**.“ V místě je známá jako *Jebel Quruntul*, z „quaranta“ – čtyřicet. V evangeliu je to počet dní za nichž se Kristus v poušti postil po té, co byl pokřtěn Janem Křtitelem v nedalekém Jordánu.

Příběh o pokoušení Ježíše je Matoušem popsán takto. „Tehdy byl Ježíš vyveden Duchem na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. Tu přišel pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“...Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty satane, neboť je psáno: „Hospodinu, Bohu svému se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“

Na úbočí hory jsou patrné zdi budovy řecko-ortodoxního kláštera postaveného v druhé polovině minulého století na místě dřívějšího křesťanského kostela. Jeskyně zde je přestavěna na kapli. Je tradováno, že stojí na místě kde se Ježíš po čtyřicet dní postil a kde byl ďáblem pokoušen.

připravila Marie Ohřálová

POVÍDKA NA NEDELI

NEJCHUDŠÍ ČLOVĚK

Před dávnými časy byla jedna vesnice, v níž žili velmi chudí lidé. Zima v tom kraji bývala krutá a všichni měli starost o jednoho chudého starého člověka, který bude určitě velmi trpět. Měl na sebe jen pár hadrů. Potřeboval by svetr. Ale nikdo v té vesnici neměl dva svetry a nikdo neměl peníze, aby mu pomohl.

Nakonec dostala jedna žena nápad.

„Když si každý vytáhne ze svého svetry jedno vlněné vlákno, ani se to nepozná, a přinese i malé zbytky vlny, které doma najde, budeme mít dost vlny na to, abychom tomu chudému starci upletli nový svetr.“

Všichni souhlasili. Každý přinesl vlákno a někteří i nějaký zbytek vlny v klubíčku. Všechna vlákna se navázala dohromady, až vzniklo několik vlněných klubek. Šikovná žena dlouho pracovala jehlicemi a upletla úžasný pestrobarevný svetr. Na začátku zimy ho společně odnesli starci.

Ubohý muž přijal dar se slzami v očích. A tak v té mrazivé zimě nikomu ve vesnici nebyla zima. A chudý stařec měl určitě svetr za všech nejkrásnější. **Láska je jediný poklad, který se rozdělováním zvětšuje.**

VZKAZ

Cesta ke kostelu vedla přes celou ves. Šourala se tudy babička, tiše se modlila a po očku se čas od času podívala na lidi kolem sebe.

„Nevychovaná mládež....opilci jedni.....že jí není hanba, nestydě jedné....taková špína lenoch jeden...“ Raději přidala do kroku, aby jí pohled na lidi nerušil v modlitbách.

Dorazila ke kostelu, ale dveře byly zavřené. Zatloukla na ně. Nic. Nedalo se nic dělat.

Pak si všimla nápisu připíchnutého na dveře. „JSEM VENKU.“

„Říkáš, že mě miluješ, a sedíš se založenýma rukama? Jíš, piješ, uvelebíš se na křesle, aby se ti pohodlně četla slova, která jsem vyřkl, pláčeš, když si vzpomeneš, že jsem byl ukřižován, a pak si jdeš lehnout a spokojeně usneš...Nestydíš se? Takhle mě miluješ? Tomu říkáš láska? Ihned vstaň!“

Vyskočil jsem z postele a vrhl se mu k nohám: „Odpusť mi Pane, odpusť! Řekni mi, co mám dělat!“

„Vezmi svou hůl,“ řekl mi Kristus, „a jdi k lidem. Neboj se s nimi mluvit. Jdi a povez jim, že mám hlad, že tluču na dveře a volám: Křesťané, buďte milosrdní!“

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na březen 2012

Den	Datum	Místo a čas	Úmysl	Pozn.
Čt	1.3.	17.00	Za Josefa Michalíka a přízeň	
Pá	2.3.	6.30	Za Josefa Dombka, dvoje rodiče a přízeň	1. pátek
Pá	2.3.	Záb 17.00	Za 2 + rodiče, rodinu Mandrelovou a Reichlovou ...	1. pátek
So	3.3.	7.00	Za + Hedviku Kostřicovou, živou a + rodinu	
So	3.3.	7.00	Za + Hedviku Kostřicovou, živou a + rodinu	
So	3.3.	7.00	Za + Hedviku Kostřicovou, živou a + rodinu	
Ne	4.3.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	4.3.	Záb 8.30	Za Marii Hlubkovou, dvoje rodiče a + přízeň	
Ne	4.3.	10.00	Za živou rodinu s prosbou k P.Marii za další ...	
Po	5.3.	17.00	Za Cecilii Vitáskovou, manžela a dvoje rodiče	
Út	6.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.3.	17.00	Za + Anežku Vinárkovou (měsíční)	
Čt	8.3.	17.00	Za Alfonse Postulku, manželku a rodiče z obou stran	
Pá	9.3.	Záb 17.00	Za Josefa Klose (výroční)	
So	10.3.	7.00	Za obdržené milosti, dar zdraví, boží pomoc ...	
Ne	11.3.	7.00	Za + Josefa Hluchníka, + rodiče z obou stran ...	
Ne	11.3.	Záb 8.30	Za Tomáše Thiempla, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	11.3.	10.00	Za + otce a celé + příbuzenstvo	
Po	12.3.	17.00	Za Štěpánku Pchálkovou, manžela, syna, dceru a zetě	
Út	13.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	14.3.	17.00	Za Františku Faikovou, manžela a přízeň	
Čt	15.3.	17.00	Za Františka Holečka, manželku, 2 zetě a vnuka	
Pá	16.3.	Záb 17.00		
So	17.3.	7.00	Za Vilhelma Švencnera, manželku a opuštěné duše	
Ne	18.3.	7.00	Za živé a + členy Bratrstva sv.Josefa a za všechny ...	
Ne	18.3.	Záb 8.30	Za rodiče Slaninové a přízeň	
Ne	18.3.	10.00		
Po	19.3.	17.00	Za + Hedviku Klamkovou, + manžela a + dceru	Svátek
Út	20.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.3.	17.00	Za Josefa Wittka a rodiče	
Čt	22.3.	17.00	Za Martu Kostřicovou, manžela, děti a vnuka	
Pá	23.3.	Záb 17.00		
So	24.3.	7.00		
So	24.3.	ČK 17.00	Za + Anselmu Blokšovou,+ manžela,+ syna a snachu	
Ne	25.3.	7.00		
Ne	25.3.	Záb 8.30	Za dvoje + rodiče a přízeň	
Ne	25.3.	10.00		
Po	26.3.	18.00	Za Rudolfa Vojvodu, dvoje rodiče a sourozence	
Út	27.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	28.3.	18.00	Za Annu Weczerkovou,manžela,rodiče,sourozence ...	
Čt	29.3.	18.00	Za Karla Radošovského, dvoje rodiče a přízeň	
Pá	30.3.	Záb 18.00	Za + Kristu Hanzlíkovou (výroční)	
So	31.3.	7.00	Za Miroslava Janečka, sourozence a rodiče z obou ...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Humor v kostele

Po jednom pohřbu byl pan farář pozván do restaurace na pohoštění. Pohřbu i pohoštění se však účastnili většinou lidé, kteří do kostela běžně nechodívali. Jeden krejčí dokonce dostal nápad, že by se mohli bavit na farářův účet. Obrátil se na faráře slovy:

„Tak jak jdou kšefty, pane faráři?“

Kněz pochopil a útok odrazil slovy:

„Blbě, teď mne může zachránit jen váš pohřeb!“

A popichování skončilo.

Svěřil se Franta kamarádovi:

„Farář mi při zpovědi dal za pokání, že se už nesmím dotknout skleničky.“

A daří se ti to plnit?“

„Jo, piji přímo z lahve!“

Bodrý moravan cestou z kostela prohlásil:

„Tož do pekla to se snad nedostanu, ale v očistcu,

Tam si pobudu.“

Starší paní se vyznává:

„Dopustila jsem se těchto hříchů:

Nadávala jsem beranovi a manželovi.

To jsou mé hříchy, srdečně jich lituji a polepšení slibuji.“

„Tak dobře,“ na to kněz, „Za pokání:

Oběma se omluvte!“

Můžeš si malovat

www.deti.vira.cz
Alžběta Krejčí

Věra Dudová

AŤ NEDĚLNÍČEK vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné a sváteční chvíle

PETR KRENICKÝ - MISIONÁŘ NA UKRAJINĚ

foto Ohřálová

Vydavatel

- **Římskokatolická farnost Dolní Benešov**
Nám. Cypriána Lelka 74
747 22 Dolní Benešov
- **Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“:**
- P.Mgr. Pavel Kuchař, farář
Věra Dudová
Marie Ohřálová
- **email: nas.nedelnicek@seznam.cz**
- **internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>**
- vychází první neděli v měsíci
- **Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury** pod evidenčním číslem MK ČR E 19917.